

אורות השבת

גליון מס' 1006

הרב אברהם טרייקי מנהל מערכת

שבת שירה

פרשת השבוע
בשלח

עוזר אדרי עוזיאל הרב

דבר רב העיר שליט"א

אמונה חכמים

ויאמינו בה ובמלחה עבדו... אז ישר משה ובני ישראל את השירה הזאת
(שםות יד, לא - טו, א)

יאמינו בה, ובמה עבדו: אם במשה האמינו כל וחומר בהקב"ה. בא זה ללמדך, שכל מי שמאמין ברוחה נאמן, יוכל מאמין למי שאמר והיה העולם (מכילתא שם)

ובזה רמז לו הכותב, שקסם שלא תיתכן "שירה" אמיתית הבודקת מקריםubo של האנשים, אלא שיש עמה אמונה וביטחון בהשחתתו יברך על כל ברואיו. כך לא תיתכן אמונה בה, אלא שיש עמה אמונה במשה עברו, והיינו אמונה ודבקות בחכמי הדורות. **וזהו** לענ"ד עמק דברי המכילתא (שם), ע"פ ויאמינו בה' ובמשה עברו: אם במשה האמינו ק"ו בהקב"ה. בא זה ללמדך שכל מי שמאמין ברוחה אכן, כאילו מאמין במשיח אמר והיה העולם. כיווץ בדבר אתה אומר (נכדברقا, ה) וידבר העםabalוקים ובמשה, אםabalוקים דברו ק"ו במשה. אלא בא זה ללמדך שכל מי שמדובר במשה, כאילו מדבר במי שאמר והיה העולם, ע"ל. והדברים תמהוים ואומרים דרשוין, שכן היאך אפשר להשווות אמונה במשה – לאמונה בש"ת, וכי האמונה מצדיק היא ח"ז תכלית CSLעטמיה. ובויתר פלא כיצד נוכל לדון מי שפוגע בצדיק, כאילו שפוגע ח"ז במילכו של עולם. ברם עפ"י המבורא לעיל אמר שפир, שכן כבר הוכחנו שלא תיתכן אמונה בה' בלבד. ברם שיש עמה אמות חכמים. זאת ועוד, שהمفנתה להתקרכות אל הש"ת בלבבנית ובו תדבק ממש – היא עי' אמונה ודבקות בחכמי הדור. ווז"ש כל מי שמאמין ברוחה אכן – כאילו מאמין במי שאמר והיה העולם, וכגンド זה מי שמדובר במשה –

ובאמות כד דיקיון נראה, שוג התורה עצמה נקראת "עזה", ומכוון להדייה בספריו עזה^ה, פ' כי גוי אובד עצות המה (דברים לב, ח): "אבלו ישראל עזה טוביה שנינה להם, ואין עזה אלא תורה שנאי לי עזה ל תושיה". הנה עין רואה שהתורה^ו היא עזה טוביה, ווללה אנו אונפלילום בכ"י יתקננו בעזה טובה מלפניך^ז. ופושט שאו אפשר לזכות לעזה טובה בלא דעת חכמים – שהיא דעת תורה, וכמו שהורו חוץ^ח למדרש (שמות רבה ג, י): אבל מז אונפלילום עזה מז היגיון או יושב.

ומעתה בין דברי הגם' בסנהדרין (כו, ב)עה' ר' רבמות מחשבות לב איש ועצת הר' הילתקום' (משל ייט, כא): עצה שיש בה דבר הר' היא תקום לעולמו. וצ'ב מה הוסיף הש'יס ע"ד הכתוב, וכי יש עצת הר' בלא דבר הר'. ואולי רצתה הש'יס להורות בזה, שהודרך לכון לעצת הר' – מסורת יידי החכמים מופרש דבר הר', וככדי. וראיה ברורה ליה, מצאנו במדרשו שוחר טוב (תחילה א), ווז'ל: יכול אשר יעשה יצלה – שהכל צרכין לעצמו. וכן ר' אלעזר בן עזר שהיה יושע עצות ומתוקינות ומצלחות, אמרו לו נביא אתה, אמר להן לא נביא אנכי ולא בן נביא אלא לך אני מקובל מרובותינו כל עצה שהיא לשם סופה להתקיים. איר' מנשיא מקרא מלא הוא, שנאי ועצת הר' היא תקום – עצה שיש בה דבר הר' היא תקום, עכ'ל הנה כי כן מפורש מכאן, שהמפתח להגעה לעצת הר' – הוא עי' עצת חכמים' ומשה מאין דמי ליאל בעדרי בון' בפונדעריג בעז מוכם ורבנן.

וגדולה מזו מוצאו בברכות (ג) ובבשנחרין (טו), שוגם מעתה האורים ותומים לגות את דבר ה' – היהת מותנית ביעצת חכמים, דאיתא התם: אמר להם לך ופשתו ידים בגדור, מיד ויעצם באחיתופל ומלכנו באחיתופל ובשנחרין, ושואלין באורים ותומים (טס כץ צילוח – רשי'). ויש לתמה, מדוע היו צריכים למלך תחלה באחיתופל ובשנחרין, והלא יש בידם אורים ותומים – המגלה להם מפי עליון את הדרכך אשר יעשן. ואמנם לפיה הנראה הרגש רשי' (שם) בחורה זו, וכותב לבאר עניין המלצה זו, בזה הלשון: עוטלין מהם רשות כדי שייתפללו עליהם. מכל מקום עדין צריךビיאור, לשם מה היו צריכים לתפילת השנחרין, אחר שיש בידם הבטהה מופרשת מפי האורים ותומים – שיצלחו. ובפרט אחר דברי הגמ' ביומא (ע), שהזירות האורים אינה חזות, עלי'". ברם הנסתור בדברי רשי' הללו, מפורש בדברי המהרש"א בסנחרין שם דיה' יעצין', וזה': "לשון מלך כאן גם הוא מלשון עצה... ועוד נטול עצה מסנחרין אכן יתנהגו במלחמה עפ"י ה תורה בכמה דברים במלחמה". נמצא לפיזה שם אחר הבהיר את האורים ותומים שהיה – עצה',

דבר העורך

תהלים בט"ו בשבט

כתב האדמו"ר הר' האבת ישראלי מזעיר נץ זיע"א ביום ט"ו בשבט נפתחים אוצרות השמים להריק על העולם שפער רב בכל ענייני פירוטי הרוחניים והגשומים של האדם. והוא יום סגולה לפיקודת עקרות ולהתפלל על פירות טובים, בניים ובניינים עוסקים בתורה ומצוות. שנה אחת שור קור עז, ולא נמצא אפילו פרי אחד. הכריז הצדיק רבי אלתר מסוסנובי"ז זיע"א "מי שיביא לי פירות לכבוד ט"ו בשבט ארבע אמות בפירותו". יהודי אחד שזכה שנים רבות לילדיים, הביא במאםץ גדול פירות ממוקם מרוחק. כשהתברר הצדיק שהאיש וזוגתו מבוגרים, עמד תנדרם אבל מיד אמר ההבטחה תתקיים. לਮחרת ביום ט"ו בשבט עלה על ציון שבנו האדמו"ר רבי דוד מלעלוב זיע"א ועם הקהל אמר את כל תהילים ובאותה שנה נולד לזוג בן זכר.

הרב לוייאל' אדרי
רב המרכז הרפואי "סורוקה"
ויק"ק "שבטי ישראל" שכונה י"א בא"ר שב

לוח זמנים שבועי

לוח הזמנים מודיק ללבא-שבע											
עלות השחור											
שנgramesh	יום ו'	יום ג'	יום כ'	יום ב'	יום א'	יום ד'	יום ז'	יום ס'	יום ט'	יום ש'	יום ו'
כ' שבת	ש' שבת	י' שבת	ז' שבת	ט' שבת	ב' שבת	ד' שבת	ו' שבת	ח' שבת	י' שבת	ו' שבת	כ' שבת
(11.2.23)	(10.2.23)	(9.2.23)	(8.2.23)	(7.2.23)	(6.2.23)	(5.2.23)					
5:16	5:17	5:18	5:19	5:20	5:21	5:22					
5:23	5:24	5:25	5:26	5:26	5:27	5:28					
6:29	6:30	6:30	6:31	6:32	6:33	6:34					
8:36	8:36	8:37	8:37	8:37	8:38	8:38					
9:09	9:09	9:10	9:10	9:10	9:11	9:11					
10:04	10:04	10:05	10:05	10:05	10:05	10:05					
11:55	11:55	11:55	11:55	11:55	11:55	11:55					
12:26	12:26	12:26	12:26	12:26	12:26	12:25					
16:31	16:30	16:30	16:29	16:28	16:28	16:27					
17:27	17:26	17:25	17:24	17:23	17:22	17:22					
17:40	17:39	17:38	17:37	17:37	17:36	17:35					

זמן הדלקת הנרות

בשלח	פרשת השבוע:
הפטורה לספרדים:	ותשר דברה
הפטורה לאשכנזים:	ודבורה אישא
17:00	כניסת השבת:
17:52	יציאת השבת:
18:27	רבון יעקב:

אורות הקשרות

עדין היו צרכיקים לעצת הסנהדרין – שהוא דבר ה', כדי לקיים מה שנאמר עיצת ה' היא תקום – עצה שיש בה דבר ה' היא תקום לעלם, וכדפ'.

שוב אשוב להראותך, שכש שעל ידי אמונה ובטחון בהשיות' יוכל האדם להתרשות למדרגות רמות ונשבות עד כדי הבטחה פרושת שיזכה לחיה העוה"ב, כמו אמר ברברות (ד': א): 'אמיר ר'יא איר אבינה כל האומר חלה לוד שלוש פעמים בכל יום, מובטח לו שהוא כל העלים הבא'. אך הוא ממש גבי אמונה חכמים, דהנה גרשין בכתבות (קג: ב): 'החווא יומא דאשכבותיה דרבי, נפקא בת קלא ואמרה כל דוחה באשכבותיה דרבי – מזומן הוא לחיה העוה"ב'. ועייש' בתוס' ('די' מזומן') שתמהו, והלא בלאו הכי כל ישראל יש להם חלק לעוה"ב. ופירצו בשם רבינו מאיר, דהכא מירוי בלא דין ובלא יסורי. והתמייה בולות, והלא לחיה העוה"ב הם פרי عمل של שנות חיים וכוכלי האי ואולי... וכמ"ש מעשייך יקרבך ומעשייך ירחוקך. ומקדמא דנא דומה שטעמינו זהה פירוש נפלא בשם הגרא'א דסלר צ"ל, שאין במעשה זה כשלעצמם כדי לזכות את האדם בחיה העוה"ב, אלא שהוא 'הגורם' שהביא את האדם לידי חייו העוה"ב. והיינו שע"י שהשתתף האדם בהפסדו של בניינו הק' ושם על מעשיו וסדר הנוגוטיו המופלאות, ע"כ שפתח לבו והחליט לידבק בדרכיו של הצדיק, והחליט זו היא למעשה העד הראשון וראשית הדרך אשר בסופה נתעלה האדם למדרגה רמה ונשגבה של התקראות אל הש"ת עד שמכוח 'מעשייך' זהה להיות בין הזכרים לחיה העוה"ב בלא דין ובלא יסורי. ובאמת שבאיור זה הוא מוכרת, שכן בלאדי אין לו מושג והבנה כל דברי הגמ'.

הנה אתה הראת לדעת, כי יש בכוח האמונה והבטחון בהשגתך יתברך להביא את האדם לידי מדגרות רמות של התקראות אל הש"ת, עד עד זוכה להימנות בין הזכרים לחיה העוה"ב בלא דין ובלא יסורי. ברם כדי להשיג מדגרה נשבה זו, צריך האדם לידבק בחכמי הדור ולמלוד מעשיהם ודרך הנוגותם בעבודות הש"ת.

גנרטר טעם לאגם

הרב יהודה דרשי
הרבה הראשי וראב"ד בא"ר-שבע

תפילת הארץ

המוכאת בספר לשון חכמים 'ח'א סימן ל'ח'

ונע להתפלל לעת הארץ ביטוי ש' בטבעו, ומוקור הדברים בספר הקד' 'בני יששכר' (חודש שבטן, מאמר ב', סימן ב') ויל' שם: 'טעם שאמרו תנאים במתניתין בא' בא' שבט – ר'ה לאילן, כדורי בית שמאי. ובית הילל אוורטס בט' ב'. ונאמר 'אליל' לשון יחיד, ולא אמר 'אלילות'. לרמז מה שאמרו רבתינו להתפלל בט' ב' בשפט על הדרוז כשר מוחוד שיטוין הקה' שיטוין למזווה... והזה אמר התנא: איל – לשון ייזוד, לרמז על האיל מוחוד שיטוין בדורתו למזווה'.'

יהי רצון מלפנייך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שתברך כל אילנות הארץ ליהי פניו פרותיהם בעטם, וויצויאו אטרטיאים טובים יפ'ים ומתקדרים גזקיים מכל מום. ולא עיליה בנים כל חזיות ויהיו שלמים, ולא יהי בהם שום חפרוך, ואפלו עקיצה קוץ. ויהיו>Create> קצויים לנו ולבך. ישראל אהינו בכל מקום שכם, לקים בהם מצאות נטילה עם מצאות נטילה עם הלולב בחג הפסחות שיכא עליינו כלחמים טובים וקללים, באשר צויננו בתורתך על ידי משה עבדך: וילקחם לך בימים ימיים וקללים, וכארץ צויננו בתורתך על ידי משה עבדך: ונחלה. ויהי רצון מלפנייך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שתברך כל אילנות הארץ מזכה זו של נטילה לך ולבך ותוךך וערבה ואחרזך בתקנה בזמנה בחת הפסחות שיכא עליינו לתחמים טובים וקללים בשמחה ובטוב לבך, ומתמן לנו אפרזך יפה ופחדך וגקי וקללים וכשר בקהלתו.

יהי רצון מלפנייך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שתברך כל מיini האילנות יוויצויאו פרותיהם ברבוי, שמנים וטובים, ותברך את גאנטינט שיזוציאו ענבים קרבנה, שמנים וטובים, כדי שיניה היהו קב"ה מכם קצאי לך כל עטך ישראל לך מזות קדוש ומצאות הקדלה בשפטות וטומים טובים ויתקדים בנו וככל ישראל אהינו מקרא שבחוב: לך אלל בשקה להחיק ושתה בלב טוב ינעה כי בבר רצחה האילנות את מעשיך. ונאמר: באתי לגני אהותי כליה אריתוי מורי עם בשמי אכלתי יעורי עם דבש' שותיתני יני עם חלבך אכלו רעים שטו ושברו דזדים. יהיו לך אכלתי פיי ותגין לבי לפניך ה' צויה ונאלל:

יהי רצון מלפנייך ה' אלקינו השם, שיתברכו כל פרות האילנות למטה, ותשפע שפע ברכה ותצלחה מפקוד האילן למעלה, עליינו ועל כל עמו ישך אל בכל אטר ואטר:

אורות הפרשה

מושע עם ישראל

'יושע ה' ביום ההוא את ישראל מיד מצרים' (טז, ל). מבאר הצמה צדק זיע"א אומרים חז"ל שהקב"ה נושא כביבול עם ישראל, כי בשעת קריית ים סוף נודע שם ה' בעולם. זהו שנאמר 'אשרה לה' (טו, א) אני שר על היישועה של הקב"ה כביבול.

PUT האמונה

'ירא ישראל... ואמינו בה' (טז, ב). מבאר הר'יחוי הרי"ם אף על פי שראו בעיניהם את הניסים בכל זאת נצרכו גם לאמונה, כי גודלה האמונה מן הראייה. בכוחה של אמונה רואים יותר ממה שראים בעיניהם.

פונה לשפינה

'זה אל-וְאַנוּהוּ' (טז, ב). אומר רבי מאר מפרמיישאן זיע"א אם אדם יאשׁר וואנוו' מלשון נונה ודירה. עשו את עצמי נונה ומדור לשכינה, אקדש ואתחר את עצמי עד שגופי יהיה ראוי להשראת השכינה.

להשג'ה בפגעה

'זה אל-וְאַנוּהוּ' (טז, ב). אומר רבי מאר מפרמיישאן זיע"א אם אדם יכול לומר 'זה אל-' שהשגת את מדרגות התורה והיראה על ידי עברודה ומאמץ, כי אז 'וְאַנוּהוּ' הדבר פפה ונאה. אבל אם זה 'אלוקי אבי' אמר 'ייחוסך' וגדולך הם בהיותך בן או נכד של אדם גדול, 'וְאַרוממג' אין זו אלא גאווה והתנאות.

מבחן השפע

'למען אנsono הילך בתורות' (טו, ד). מבאר היבן פורת יוסף' כשהעני הוא ירא שמים, אין בכך מושום רבותא, שכן הענאים מטבעם רואי שמיים הם. הניסיון האמתי יהיה בשעה אני מטיר לך ללחם מן השמיים', וזה אוכל לדעת אם אמנים יראים אתם באמות.

ממה פא ת'

'ויאמר ה' אל משה הנני ממטיר לך ללחם מן השמיים' (טז, ד). מבאר רבי שמחה בוניס מפשיסחה זיע"א מי שאינו לפרש ברור לי ממה הוא חי מאמונה וביטחון בה', אבל מי שיש לו פרנסה ממה הוא חי.

הגענו לשמיים

'ויאמר ה' אל משה הנני ממטיר לך ללחם מן השמיים' (טז, ד). מבאר רבי חנוך מאלכסנדר זיע"א כל אדם מושך את חומו מהמקום שבו הוא מושרש ושם שורש מעשי. בנין ישראל, בצדדים מctrirs, והוא מושך את חומו השמיים, ולכן שורי מוחשבותיהם ופעולותיהם הגיעו השמיימה, וכך 'הנני ממטיר לך ללחם מן השמיים'.

נסיין באמונה

'למען אנsono הילך בתורות' (טו, ד). מבאר המגיד ממזריטש זיע"א המכון היה בבחינת ניסיון לכל אחד האם הוא באמת חרד לדבר ה'. כי להיות מובטח בפרנסה ברוחות, בלי דאגות, ולהישאר חרד, זה ניסיון גדול יותר מלהיות עני ולהאמין בה'.

עורי מעם ה'

'ויאמר ה' אל משה הנני ממטיר לך ללחם מן השמיים' (טז, ד). חסיד אחד התלונן לפני הרבי מהר"ש זיע"א על מצבו הקשה בפרנסת ביתו, וסימס במילים ימאי' בוא עזורי (תמלחים קא, ט). השיב לו הרבי הלוא בהמשך נאמר עזורי מעס ה' עשו שמים וארכז. הוא הון והמנפס את צבא השמים וצבא הארץ, לכל בריה ובריה לפי צרכיה, בעיטה ובזמנה.

לפוך מתוך שופע

'ובבוקר תשבעו לחם וידעתם כי אני ה' (טז, ד). מבאר רבי נפתלי מרופשיך זיע"א לאכול לחם לשובע ובכל זאת לזכור את ה' זו רבותא.

פשאן מונצח

'ובבוקר תשבעו לחם וידעתם כי אני ה' (טז, ד). אומר הרבי הרי"ץ עירק מידת הביטחון היא כאשר הבוטה איינו רואה בעין בשור שום מבוא ומוצא לישועתו, והוא בוטח בה' לבדו. חיזוק הביטחון הוא על ידי השמחה.

תפלית בזמנה

'ובבוקר תשבעו לחם וידעתם כי אני ה' (טז, ד). אומר הרבי בזמננו כבר בגל הרך וחושבים על 'תכלית'. עירק שאיפנטו ומובקו של נער צער ייא להגע לעשרה נכבד שיש עמה משכורת גבואה ומובטחת. גישוז זע בטעות יסודה. בראש ובראשונה חייב כל נער יהודי לקבל חינוך תורני עשיר, ורק אחר כך תחיל לחוש על 'תכלית', והקב"ה, הוז והמנפס את הכלול, ודאי מוציא גם לו את פנסותו בשפע.

אורות ההלכה

תשיבות הלכתיות משלחנו של
מורנו המרא דאתרא הגאון הגדול רבינו
יהודה דרשי שליט"א

הלכות ברכת הפירות - ב'

ש - **תבשיל פירה** העשו מעיסת תפוחי אדמה, מהי ברכתו?

ת - אמם כבר ביאנו על הנוסחים השונים הפטוקים אודות פרי שנטחן אך עד שאין צורנו ניכרת, מכל מקום הכל מודים שאם כך אכלתו בכך אין ברכתו משנתה. לפיכך גורקאו פירה העשו מעיסת תפוחי אדמה, ברכתו "בורא פרי האדמה", הויל ודרך אכלתו בכך, וכן כל כיוצא בה.

ש - מי טעה ובירך על פירות העץ "בורא פרי האדמה" או להיפך, מהו דין וינו ומה פירות העץ בדרכו?

ת - בירך על פירות העץ "בורא פרי האדמה" יצא, שכן גם פירות העץ צמיחתם מן האדמה. אבל המבחן על פירות האדמה "בורא פרי העץ" לא יצא, שהרי לא בא מין העץ, ומכל מקום אם טעה ובירך על כולם "שהכל נהיה בדברו" יצא, מפני שרבה זו כוללת את הכל וגם פת וכן נכללים בה.

ש - מי שהחילה בברכה מתווך כוונה לסייעים "בורא פרי העץ" אך לאחר שהזוכיר שם ומפלצות נזכר מיד שהוא פרי האדמה, האם יכול לסייעים "בורא פרי האדמה"? ומה הדון זהה להיפך?

ת - יש אמרים שאין יוצאים ידי חובה בברכה כל שלא פתח בה על דעת לסייעו כתיקונו, וכן היא דעת הרמב"ם. ולפי שיטתו, הפותח לבך מותו כוונה לסייעים "בורא פרי העץ" וכך שיטה גם הוכיח שמדובר בשזהו פרי האדמה, טעמו בירך גם שמדובר מOLVE לעולם ועד", אך לא טעם ממש שמדובר בשזהו פרי האדמה. אך לדעת רבים מהפוסקים אין כוונתו מעכבות, לפיכך יסרים "בורא פרי האדמה". וכן הוא עיקר להלכה. ובכל נשפחו רוץ לחוש לכל הדעות, יסרים "בורא פרי האדמה" ויטעם ממש קצעת, ואחר כל בירך על מנת אחר מיפויות האדמה יוכון לפחותו הפה רק הקודם בברכה זו, אולם במצב הפק, כגון שהוא הרוץ לחוש בכל הדעות, יסרים "בורא פרי העץ" לכל הדעות שהרי כבר נתבאר שברכת "האדמה" פוטרת גם את פירות העץ.

ש - מי טעה ובירך על פרי האדמה "בורא פרי העץ" ונוצר בטעותו והוסיף תוק כדי דיבורו "בורא פרי האדמה", האם יצא ידי חובה?

ת - דבר זה נתון במחלוקת הפוסקים. אולם לפי הכלל של ספק ברכות להקל יצא ידי חובה, ובלבך שחשוף "בורא פרי האדמה" תוך כדי דיבורו. והוא הדין בשאר המרכות כגון שבירך "בורא פרי העץ" על דבר שברכוו שהכל נהיה בדברו ונוצר בטעותו והוסיף תוק כדי דיבורו "שהכל נהיה בדברו", יצא.

ש - המברך על כוס משקה אך בטروس הספיק לטועם ממנו נפל מידו ונשפך, האם יכול למזווג עוד ולטועם ממנו?

ת - אם היה בכונתו להוסיף ולשותו עוד מהמשקאות שהיו מונחים לפניו, רשאי יכול משקה אחר ולשותו על אותה ברכה. אך אם היה בכונתו לשותה עוד זולת אותו שברכוו אותו החוסן שנשפך, הרוי זה יסרים מיד "ברוך" שם כבוד מלכותו נהיה בדברו ועד"ו וחזרו לברך על משקה נוסף אם רוצה לשותתו. וכן הוא הדין לנבי ברכת הפירות.

ש - המברך על פירות שהוא מונחים לפניו ואחר כן הביאו לפניו פירות נוספים, האם צריך לחזור ולברך עליהם?

ת - אם היה בדעתו לאכול מהם שיביאו עוד לפניו, אז צריך לחזור ולברך עליהם ואיפוא שכבר סיים את כל הפירות שהיו מונחים לפניו בשעת הברכה. אבל אם לא היה דעתו בכך, הרי זה צריך לחזור ולברך עליהם אף שעדיין מונחים לפניו מן הפירות הראשוניים. בדומה דברים אמרו במי שאוכל בבבון, אך אורח המתואר בבית אחר, אין צורך בירך על פירות אחרים שהביאו לפניו פניו אחר שכבר בירך מאותו המعن, אף על פי שלא הייתה דעתו עליהם, מפני שאורה תוכל על דעת בעל הבית.

לקים בנו חכמי ישראל

הציבור נקרא להמשיך להעтир בתפילה
לרפואת הרה"ג יוסף דהאן שליט"א בן רחל
בתוך שאר חולי עמו ישראל

דבר רבני השכונות

הרה"ג אברהם טריקי שליט"א
רב שכונה ד' ורב "חברה קדישא" בא"ר שבע

ישועת ה' כהרכ' עין

"ויאמר משה אל העם אל תיראו התיצבו וראו את ישועת ה' אשר יעשה לכם היום" (יוד"ג) הרמב"ן כתב: בתקילה עצקו אל ה' לתת בלב פרעה לשוב מאחוריהם, וכאשר ראו שלא היה חזרה אלא נסע וקרב אליהם, אמרו: "לא נתקבלה תפילה לנו" וכנכחה בלבם מחשבה רעה להרהר אחורי משה, ובאמת אפשר להבין את פחדם כאשר מפלגיהם רואים את הים ומתחוריהם את המצרים, סוג עליהם המדבר וחווית מסביבם עד שאכן הם רואים שום דרך טבעית לחצלהם, ולכן תחילה לתקין תכניות טבעיות שניראות על פי שיכלם בצד ייחילו את עצםם. ואולם כבר נאמר: "וישוב בשמיים ישחק" לפעמים נדמה לנו שהקב"ה צריך עזות וריעונות מאייתנו ובכך אולי נזoor להקב"ה למצאה פתרונות. אולם כל אחד חייב לדעת ולהבין: "כי לה' הישועה" והקב"ה הוא הכל יכול ווש בכוחו להושיע גם מבחב שאלי אין דרך לישועה וזה היא "מידת הביטחון" שעם ישריאל למדו במעטם קרנות ים סוף ומוחבתנו לזכור תמיד שabitחון בש"ית" הוא האמונה. ככל שתיגדל בכם מידת האמונה בה כי תחזק יותר ויתור מידת הביטחון בה. על מידת הביטחון יש לעולם הרבה ע"י מידת האמונה וכל שורצה להתחזק במידה זו צרך לדעת שה' הוא מבתו כemo שנאמר בתהילו מומרו כי: "אשר הגבר אשר שם ה' מבתו...". וכך ריאנו בקריעת ים סוף שהנה הגינו מים עד נפש והפרטונות שלכאורה נראים שההגינויים ודוקא הם לא מועלימים ולכך ייחינם להבין שיש לנו לשים ביטוחנו רק בקב"ה ואם נbamota זו תהיה אמונתנו וממשנו אז הישועה תגיע מידי ולא תאחר להגע. בסוף טובך ייעיו להרה"ג יצחק יילברשטיין שליט"א מובה סייר נפלא שמספר אבד"ץ בעל המעשה הממחיש את מידת הביטחון ושאיו עד מלבדו: נסועתי עם רעייתי לילדות, כיון שכל הלידות עד עתה עברו ללא כל בעיה לא התרגשתי במיויחד, והנה גם הפעם עוברת הלידה על הצד הטוב ביותר ולא הרבה שבירשוני המילידות על לידת בני חשבתי לילך הביתה. אולם לפטע יוצאת הרופא ומודיע לי בקורס רודע שנטגלתה בעיה חמורה מאד אצל היולדת ויש צורך להעבירה מיד לחדר הניתוחים ובדרך אגב הchein אוטי לחמי. ממשיק האברך בספר: אני מטיבען בעל ביטחון חזק, במקיריו לחץ אחרים ישאיו לחמי ידעתי להשתתלט על עצמי יפה תוך שאני מתחזק ומחזק אחרים. אודה ולא אבוש הפעם הזה מושום מה היותי נבוך מעת היות שהחקרה היה חמוץ במיוחד והבעל שלול מידי פעם להחביא לה מונת דם ועוד מנות ועוד מנות, עד שליבו הפתלץ מרוב פחד ואימה ובמשך שעתיהם, מספר הבעל שבחת הפעמים שנשלחתו להביא מנות דם נספות עלתה זיכרוני הסגולה של רב' חיים מollow'ין ותחזקתי מאד מאד בידעה כי "אין עוד מלבדו" קיבaltı על עצמי בקבלה גמורה את הידעה שוי הואר האלקיים לבדו ושם ביזוז כל הכותחות ורוצונות ואין ביד אי מי להזיק או ליחסיב לי או לרעיטה והבל בידו יתברך כך חזרתי על האמות הזאת כמה פעמים וקבעתי את הרעיון עמוק בתקד ליבי. והנה כשהגעתי מבנק הדם בימי עמידים הרופאים בפתח חדר הניתוחים, פניהם קורות וביפוי בשורה: דע לך, שאין לנו מושג איזה החלנו להתגבר על הבעיה המחרה שנטגלתה אצל היולדת אך בנייסים חלפה הסכנה כליל, ללא להשאיר עקבות. בתקה של היולדת נצין שמדובר במקרה רפואית, לנו אין הסבר למה שארע. קיבלת אשפה במתנה! עכשו כבר לא יכולתי לעזרך بعد שטרף הדמעות שולגו ומיini לא הפה, ואפיקו הרופאים התפלאו על ההתרפות של לי, ודוקא כשמשברים לי שחלק הסתדר אז אני מותפרק? ברור לי שאם הרופאים היו יודעים את הסוד הגדול נס בהם היהת אוחזת התרגשות רבה. והנה עוד נס שקרה מס' ימים לאחר הלידה אני מתברש שהילד עס צבת חזקה ביותר ואמ' תוק שעה לא יהול שיפור אויז יהחל לו הדם, למורת אין סכנה בדבר ומעשיים אלו אצל הרופאים מידי יום ביומו, שוב פרשטי לחדר צדי והתחזקתי ב"אין עוד מלבדו" ואז לאחר 10 דקות שהיית בחרד יוצאים הרופאים ומברשים: "לפני כמה דקות הצלחה הצבת לדת בפומן משמעות, עד לא קרה לנו דבר זהה". וואז לנו מהאמור לעיל: "גס כי אלך בגין צמחיות לא אריא כי עתה עימדי" כישיש את הבטחון שאתה עימדי לא תיתכן מציאות של רע. וכן ציריך ללמידה ולהאמון להתייחס לכל צורה וכל Koshi כנסיו ולא י' שהקב"ה רוצה להרע, וכਮובן שהבעיה הגדולה טוביה לשים בכיס את הסגולה של לחץ אז זה מביאו לידי בבל גודל, וכן עצה "אין עוד מלבדו" שהוא יכול להושיע. ולמה? כי אתה עימדי".

הרב אברהם טריקי
רב שכונה ג' וא"ג

המאמר נכתב לע"נ מוח"ח ישראל זוד זיל בר פרחה
לב"ע ט"ו שבשת תג'זבה

המצימה

הזהר

מרכזה הדורה עצמה בדור אחד ליד רבתה של קרטסוברזאר (כיום בילוירסק) שבחצי האי קרим. זה היה ביתו של רבי חיים חזקיהו מדרין, מחבר *שדי חמד*. שני האישים שירדו מן המרכבה גרו נאנו נכדים וrome דר. בני הבית הופעטו לראות את הבאים, והםינו אוטם להרים פונמה.

רבי חזקיה מודני נקרא לפניו כמהתאים
וארבעים שנה על ידי יהוי החזאי
קרים לבוא מאיסטנבול שבטורקיה
לכהן בברונות העיר. באותם ימים
סבלו יהודיו האזרע מניסיונות בתלי
פוסקים מצד הקרים להשဖיע
עליהם לאמצץ את האמונה הקרהית,
שאינה באמניה ברורה שבעלה.

רבי חוקיו מדיין נעה להזמנה
ושם לו למטרה להיאבק בהשפעה
הקרואית ולעשות הכל כדי שתובשי
העיר היהודים ישרו נאמנים לדתם.

זהו הציג שלוש הוכחות 'חותכות':
האחד, מהנוגם לשכט על רצפת בית
הכנסת בתפילה, כמנוגג הקראים.
השנייה, אין להם שפה מיוחדת
כשאר יהודיו העולם, כגון יידיש של
האשכנזים ולדינו של הספרדים.
והשלישית, עובדת הימצאותם של
פָּרָסְרָבָּאִיטָּה ברכבת הרכבת.

בדרי אברנשטיין הדאיינו מואוד את הרוב מודיעני, אשר חשש כי עלולים לרהיימצא יהודים שיתהכנו מהוחחווי, יתרעבבו עם הקראים, ורכ עוללה הקהילה יכולה להינתק מעם ישראל.

הוא פרסם מכתב ובו הפרק את היחסות של הקראים. ראשית, הבהיר, גם בירוחלים נהגו לשכט על הרცפה בתכינכת של הספרדים, ולאחר הרמם כמי "ונוהגים כל ישראל בספרד ובמערבה... להוציא בקרקלין מחלצות כדי לישב עליהם".

את ההוכחה השניה הפרק בהיביאו דוגמאות מקהילות ורובות בעולם המדרגות בשפת המקומן, כמו היהדי ברוקין ופישק ענן.

את הטענה השלישית הדר בוחכמה פשוטה, כי באותם בתיחסנות שביהם נמצאו ספרי הקרים מוציאים גם כל ספר הלכה מן התורה שבעלפה, מה שלא ימצא בשום פנים בתפקידם של הקרים.

אבנרשף נוכח כי מօימותו סוללה,
ובמהרה הגיע למסקנה כי יש לסליק
את רכבה של קרטסוביואר מהמקום. כל
עוד הרוב מדני מנהיג את הקהילה,
לא צליחת התעמלותה הקראית לעשויות
ונפשות בברב גנייני בריכם.

הזהווננות לבייעוץ המומינה הגיעה
במהרה. השליטן הרומי פרעם חוק
האסור על מי שאינו אוורה קרים
להתגורר במקום. אכבר שרש ואחד
מאנשין החליטו לשחטמש בחוק זה
כדי לגורם לגירושו של הרוב מהמקומות.

הרבנות והמועצה הדתית באדר שבע
מחילקת הכהנויות

"אלן אלן במה אברך?
פירותין מותוקים...
ה"ר שכל נטיות שנוטש
מcker יהו כמותר"

- מיהרו השנים אל בית השר הממונה
- מסעם שליטון על חצי הארץ. בהציגם
- את עצם כתביינם תמים, הדרושים
- את טובת המדינה, ביקשו לידע את
- השר כי רבה של קרטובזר הוא
- ממצא טורקי וכיינו אורת המדינה,
- ועליכן שהייתו במקום אינה חוקית.
- השר הודה להם על המידעពטרם
- לרכובם.

השר מיהר לשגר רץ מיוחד כדי להזמין את הממונה על מוחו קריסי בזואר לבוא אליו. מ哿ל מוחמנת הפתע הדופפה מיהר הממונה לבוא אל לשכת השר. הוא היה שרי במתוח רב, ואולם כאשר שמע במה מדובר נרגע מידי.

המשמעות הגדולה אל מול השם והшиб:
"לא חשוב לרגע לפגוע הרבה של קסטרבזאר, כי איש אלוקים קדוש הוא, מופלא במידותיו הטובות, וטוב הוא לכלל האוכלוסייה. כל רואין, אף שאינם יהודים, מעריצים את האיש."

עלו השנינים אל מרכבתו של הר
ומיצאו אל ביתו של רבי חיימחזקיהו
מדיני. מיד בכניסתם אל ביתו של
הרבה ח' הש' נציגות ובשלווה
האופפת את הבית. כשבפתחו את
דלת חדרו של הרב, וראו כי השדי
ה硕ם' שקבע בעיניו בספרם שנערכו
על שלוחנו, ואת לא שם לב לגרוכות.

הארוחים ניצלו את הדקות כדי להתחבון בפני האיש המפיקות חכמה והדר בלהירוגילים. גם זקנו האוזן שווה לו מראה של מלאך אלוקים.

כעבור זומרמה נשא רבוי חזקיהו את עיפוי והבחין באורהחיס. מיד קיבלם בכבוד גדול ובחראות פנים. למומונה מהוווי כבר הייתה הירות קודמת עם הרוב, ועתה הציג לפניו את השר. הגיעה עשתה רושם כביר על השר, עד שבסימונה קם בהתלהבות ואמר:

ידעו הרוב כי בתקה המונתני אלי את הממונה המכוחית מותק כוננה להורייד מקהונתן מקרים ומוסיטה, אלום עתה גירושן מקרים ומוסיטה, אלום עתה אדרוש לתה לרוב רישון מיוחד מנתה הצאר רום הודה להמשיך בתפקידו. השניהם נפרדו מן הרוב בחיכבה, והוא צע לכבוד וללופות.

לכבוד צוין היעיה לא בית הרב
מעטפה ממלשתית חותמתו, ובזה
רישון מיזח המאשר לו להתהלך
בכל מרחבי קרים ורוסיה בלי הגבלת
ב��וסכל וב נוכחו הראים כי זודוא
מלחמותם נגד הרוב, היא שהביאה
לייד הרומת קרנו וחיזוק מעמדו בעיינ
ליברarians את גניינו בשלוניות

לעילוי נשמה

בר עלייה ז"ל
והרבנית רחל טרייקי ע"ה
בת סמי ז"ל
ת. ג. ב. ה.

אכילת הפירות בט'ו בשבט היא מעין שבח והודאה לברא יתברן אשר ברא בעולמו אילנות טובות ליהנות בהם בני אדם, ויום זה מסמן את הפריחה והשגשג והוא יום חשבון הנפש של האדם על פריחתו הרוחנית שעליו לדאוג תמיד להיות במצב של עלייה רוחנית.

לולוחות הציבור מצ"ב טבלה על הפירות המציגים בשוק, ואופן בדיקתם
נווגנים להעלווח על השולחן גסוד טו'ו' ורשנות

המידע באדיבות ראש המכוון למצאות התלויות בארץ

הగאון רבי שניאור זלמן רוזח שליט"א

ברכת האכלת ענוים ושבועו

מחלקה הירושלמית של המשרד לענייני ציבור וחברה